

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **Work Opportunities, s. r. o.**, se sídlem Malešická 2679/49, Praha 3, zastoupena JUDr. Jiřím Matznerem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2024, čj. 8251/1.30/24-5, sp. zn. S10-2022-528, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2025, čj. 6 Ad 1/2025-83,

t a k t o :

- I. Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá**.
- II. Žalobkyni **se ukládá** povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj vydal rozhodnutí z 5. 4. 2024. Dle tohoto rozhodnutí se žalobkyně měla dopustit toho, že nejpozději v den nástupu konkrétních zaměstnanců neinformovala Úřad práce ČR o jejich nástupu do zaměstnání. Tím žalobkyně porušila § 87 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění do 31. 3. 2023. Dále se žalobkyně měla dopustit toho, že pronajímala pracovní sílu v podobě svých konkrétních zaměstnanců, aniž dodržela podmínky pro zprostředkování zaměstnání. Tím měla žalobkyně zastřeně zprostředkovávat zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, čímž porušila § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Na základě těchto jednání byla žalobkyně shledána vinnou z přestupků podle § 140 odst. 1 písm. d) a g) zákona o zaměstnanosti a byla jí udělena pokuta ve výši 6 510 000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl v záhlaví uvedeném rozhodnutím a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného žalobkyně napadla žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl v záhlaví uvedeném

rozsudkem. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost a současně s ní i návrh, aby soud přiznal této kasační stížnosti odkladný účinek.

[3] Stěžovatelka má za to, že by jí nepřiznáním odkladného účinku vznikla nepoměrně větší újma, než jaká by vznikla ostatním účastníkům či osobám. Stěžovatelka se v rámci svého podnikání zabývá zefektivňováním skladovací logistiky. V roce 2024 činil její průměrný měsíční čistý zisk po zdanění při zahrnutí odpisů částku 417 980 Kč (stěžovatelka měla po zdanění průměrnou měsíční marži 4,58 %). Za první tři měsíce roku 2025 pak tento průměrný měsíční zisk po zdanění při zahrnutí odpisů činil 318 526 Kč (stěžovatelka měla po zdanění průměrnou měsíční marži 6,89 %). K těmto údajům stěžovatelka dokládá finanční analýzy. Ačkoliv se tedy obrat stěžovatelky může jevit jako vysoký, tak vzhledem k vysokým nákladům jsou její zisky relativně nízké. Stěžovatelka dále popisuje své náklady na mzdy a odvody (2 134 320 Kč za prosinec 2024), výši své daně z příjmů (1 172 220 Kč za rok 2024), měsíční splátky úvěru, který čerpá od října roku 2024 (73 000 Kč) a jiné provozní náklady (tato tvrzení dokládá listinami).

[4] Stěžovatelka tvrdí, že nedisponuje dostatečnými prostředky k tomu, aby uhradila uloženou pokutu najednou. Platba této pokuty by mohla ohrozit činnost stěžovatelky a také jejích 77 zaměstnanců. Dne 8. 1. 2025 vydal Celní úřad pro Moravskoslezský kraj exekuční příkazy, jimiž nařídil exekuci příkázáním pohledávky z účtů na nedoplatek ve výši 6 640 200 Kč. Tím však bylo stěžovatelce znemožněno, aby disponovala se svými prostředky a plnila své mzdové, daňové a jiné povinnosti. Městský soud sice přiznal žalobě odkladný účinek, což znamenalo zrušení těchto exekučních příkazů, nicméně s vydaným rozsudkem již tento účinek pominul. Újma hrozí také státu, neboť stěžovatelka nebude schopna hradit daně a odvody.

[5] Nepřiznáním odkladného účinku hrozí, že stěžovatelka bude v důsledku nepřiměřené pokuty muset zásadně omezit svoji činnost, tedy ukončit některé pracovní poměry či ukončit smluvní vztahy s některými kontraktory (např. zrušit ubytování pro své zaměstnance). Vzhledem k nedostatku svých zaměstnanců pak nebude schopna plnit své obchodní závazky. V konečném důsledku může okamžitý výkon rozhodnutí vést až k ekonomické likvidaci stěžovatelky, neboť ze strany kontraktorů lze očekávat ukončení smluvních vztahů se stěžovatelkou, pokud nebude schopna plnit své závazky. Stěžovatelka také nebude schopna v budoucnu přesvědčit své stávající kontraktory, aby s ní opět počali spolupracovat, neboť v dané době již pravděpodobně budou mít jiné obchodní partnery. Jelikož stěžovatelka přijde o příjmy, tak nebude schopna ani včas hradit mzdy svým zaměstnancům. To ji přivede do dluhové spirály, která končí likvidací či insolvencí.

[6] Byť stěžovatelka nemůže předjímat, jak Nejvyšší správní soud rozhodne o věci samé, tak zdůrazňuje, že uložená pokuta je nepřiměřená. Stěžovatelka odkazuje na případ, kdy za obdobný přestupek, který se týkal zastřenému zaměstnávání 35 osob, byla uložena pokuta ve výši 720 000 Kč (rozsudek NSS z 29. 3. 2022, čj. 4 Ads 349/2021-53). Pokud by soud nakonec aproboval kasační stížnost, ale nepřiznal by jí odkladný účinek, tak by toto rozhodnutí o věci samé stejně stěžovatelku neochránilo před likvidací či insolvencí. Na úhradu pokuty by totiž stěžovatelka musela vynaložit veškerý čistý zisk za období téměř dvou let. Rozhodnutí o věci samé by tak bylo čistě akademické.

pokračování

[7] Přiznáním odkladného účinku nebude ohrožen veřejný zájem. Veřejný zájem je v případě stěžovatelky naopak dán v tom, aby mohla i nadále vyplácet mzdy svým zaměstnancům a plnit si své daňové povinnosti. Pokud soud kasační stížnosti přizná odkladný účinek, tak tím stěžovatelce umožní, aby přistoupila k revizi svých výdajů, učinila vědomá a logická úsporná opatření a aby nashromáždila prostředky k tomu, aby spornou pokutu případně uhradila. Veřejný zájem naopak nespočívá v ekonomické likvidaci stěžovatelky či ve vzniku ekonomických problémů jejích zaměstnanců.

[8] Žalovaný se k tomuto návrhu nevyjádřil.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Podle § 107 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[10] Kromě formální podmínky, jíž je podání příslušného návrhu, je pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy nutné splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (usnesení rozšířeného senátu NSS z 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 24). Povinnost tvrdit a osvědčit hrozbu újmy tíží stěžovatele (usnesení NSS z 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (usnesení NSS z 30. 1. 2012, čj. 8 As 65/2011-74, bod 9), přičemž stěžovatelem tvrzená a prokazovaná újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (usnesení NSS z 3. 10. 2017, čj. 9 Afs 275/2017-20, bod 10). „*Poskytnutí odkladného účinku má mimořádný charakter: soud tu totiž před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy*“ (usnesení NSS z 22. 12. 2003, čj. 7 A 115/2002-67, č. 760/2006 Sb. NSS).

[11] Stěžovatelka opřela svá tvrzení o řadu podkladů. Jde-li o finanční analýzu za rok 2024, tak z ní vyplývá, že stěžovatelka měla v tomto období tržby v průměrné měsíční výši 5 700 536 Kč. Průměrný měsíční zisk po zdanění a odpisech činil 417 980 Kč. Z finanční analýzy za první tři měsíce roku 2025 vyplývá, že stěžovatelka měla v tomto období tržby v průměrné měsíční výši 4 619 840 Kč. Průměrný měsíční zisk po zdanění a odpisech činil 318 526 Kč. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se stěžovatelkou v tom, že na první pohled jsou hodnoty jejích marží výrazně nižší, než jaká je výše pokuty. Jde-li o tvrzení, že stěžovatelka řádně plní své daňové, mzdové a obdobné povinnosti, tak soud tato tvrzení nijak nespornuje. Tyto skutečnosti nicméně nejsou relevantní pro posouzení toho, zda by okamžitý výkon napadeného správního rozhodnutí představoval pro stěžovatelku závažnou újmu.

[12] Nejvyšší správní soud nicméně upozorňuje, že stěžovatelka se ve svém návrhu soustředila pouze na popis svých výdajů a marží. Stěžovatelka však v návrhu vůbec nepopisuje výši a charakter svého majetku a ani nepopisuje, zda by nebyla schopná uhradit pokutu právě z něj. Relativně nízká výše marží přitom nemusí automaticky znamenat, že by ani majetek stěžovatelky nepostačoval pro úhradu pokuty. Soud se v těchto případech běžně zabývá majetkovými poměry daného žadatele (usnesení NSS z 23. 4. 2025, čj. 2 As 60/2025-31, bod 10; z 30. 8. 2023, čj. 6 As 163/2023-34, bod 7; z 24. 11. 2021, čj. 8 Ads 312/2021-33, bod 7). Pro vytvoření úplného obrazu o finanční situaci stěžovatelky se tedy soud potřebuje seznámit také s např. účetními závěrkami či výpisy z účtů.

[13] Jde-li o výpisy z účtů, tak ty stěžovatelka nepředložila. Jde-li o účetní závěrku, tak tu stěžovatelka naopak předložila (jde o součást daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2024). Tato závěrka se týká celého roku 2024 a mj. z ní vyplývá, že ke dni 31. 12. 2024 stěžovatelka disponovala peněžními prostředky ve výši 972 000 Kč (položka C.IV.) a také, že disponovala krátkodobými pohledávkami ve výši 16 326 000 Kč (položka C.II.2.). Nejvyšší správní soud nevyklučuje, že ani tyto zdroje nemusí být dostatečné k tomu, aby stěžovatelka mohla uhradit pokutu bez rizika insolvence či ekonomické likvidace. Minimálně ke dni 31. 12. 2024 však stěžovatelka disponovala zdroji, které by jí při realizaci úsporných opatření (bod [7] tohoto usnesení) měly teoreticky postačovat k tomu, aby pokutu uhradila, aniž by musela např. rozprodávat svůj dlouhodobý hmotný majetek, který podle rozvahy (položka B.II.) činí 4 124 000 Kč. V tomto ohledu by stěžovatelka musela vysvětlit, proč tato úsporná opatření nemůže učinit již nyní či zda má např. problémy s uspokojováním svých krátkodobých pohledávek. Stěžovatelka však tak nečiní, resp. stěžovatelka svou argumentací, která se soustřeďuje toliko na marže, neosvědčila, že by jí nepřiznáním odkladného účinku vznikla závažná újma.

[14] Není přitom pravdou, že by stěžovatelka mohla tuto pokutu uhradit pouze ze své marže. Tuto pokutu by teoreticky mohla uhradit také na základě úvěru (usnesení NSS z 5. 2. 2025, čj. 22 Afs 2/2025-36, bod 11; z 10. 5. 2022, čj. 6 Afs 65/2022-36, bod 11). Z přiložené úvěrové smlouvy podepsané dne 25. 4. 2024 vyplývá, že stěžovatelka si v nedávně době sjednala úvěr na financování podnikání ve výši 3 000 000 Kč. Netvrdila (natož aby to doložila), že nemá možnost získat nějaký cizí zdroj financování (například další provozní úvěr). V případě úspěchu ve věci samé by si pak teoreticky mohla nárokovat náhradu své škody v řízení podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Není tedy také pravdou, že by případný rozsudek Nejvyššího správního soudu, jímž by dal stěžovatelce zapravdu, byl již čistě akademický.

[15] Jde-li o tvrzení, že stěžovatelka není schopna uhradit pokutu najednou, neboť by pro ni byla likvidační, tak soud ve vztahu k ní připomíná, že existuje možnost zažádat o splátkový kalendář pokuty (usnesení NSS z 27. 9. 2022, čj. 8 Afs 92/2022-141, jehož závěry jsou aplikovatelné také na pokuty; rozsudek NSS z 25. 4. 2025, čj. 5 As 19/2024-33, bod 37; rozsudek z 15. 12. 2023, čj. 5 As 32/2023-59, bod 97). Jde-li obecně o námitku toho, že nyní posuzovaná pokuta je likvidační či nepřiměřená, tak k tomu soud uvádí, že „*nepřiměřenost uloženého správního trestu není bez dalšího důvodem pro přiznání odkladného účinku žaloby ani kasační stížnosti, neboť pouhé tvrzení stěžovatele, že bude povinen uhradit nepřiměřeně vysokou*

pokračování

pokutu, bez dalšího neznamena, že mu vznikne nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Otázkou přiměřenosti uložené pokuty se Nejvyšší správní soud může zabývat až při posouzení věci samé (usnesení NSS z 21. 11. 2024, čj. 5 As 284/2024-33, bod 11).

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že při rozhodování o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není vázán předchozím rozhodnutím městského (krajského) soudu. Jak uvedl soud ve svém usnesení z 19. 8. 2021, čj. 1 Afs 200/2021-36: *„Kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, řízení o kasační stížnosti je samostatným řízením o tomto prostředku a Nejvyšší správní soud je oprávněn posoudit návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odlišně od závěrů krajského soudu v řízení o žalobě*“ (bod 10 citovaného usnesení; obdobně také usnesení rozšířeného senátu NSS z 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 51). V tomto směru není bez významu, že stěžovatelce již byla poskytnuta soudní ochrana v podobě pravomocného rozhodnutí městského soudu, který jí však nevyhověl. Pro prolomení účinků pravomocného rozhodnutí městského soudu by tak musely být dány skutečně mimořádné důvody (intenzivnější, než v řízení před městským soudem), ty však z tvrzení stěžovatelky ani z listin, které předložila, nevyplývají.

III. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud proto po posouzení tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku dospěl k závěru, že stěžovatelka dostatečně neosvědčila, že výkon, resp. jiné právní následky napadených rozhodnutí, pro ni představují bezprostředně hrozící újmu. Protože nebyla naplněna první z podmínek pro přiznání odkladného účinku, nezabýval se soud naplněním zbylých dvou podmínek. Návrh stěžovatelky proto zamítl podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Tím však žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé. Rovněž lze dodat, že usnesení o odkladném účinku s ohledem na svůj procesní charakter nezakládá překážku věci rozhodnuté. V případě posunu ve skutkových okolnostech nebo jinak odůvodněného návrhu proto lze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout i opětovně.

[18] Rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Povinnost zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; usnesení rozšířeného senátu NSS z 4. 6. 2024, čj. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS, bod 21 a násl.]. Poplatek je v takovém případě splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena (§ 7 odst. 1 citovaného zákona). Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[19] Soudní poplatek je třeba zaplatit bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703-46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol, který byl přidělen pro identifikaci platby, je: 1220209925.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. června 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu